

Bu küçük zeylin büyük bir ehemmiyeti var. Herkese menfaatlidir (neden herkese menfaatli ? Bu konunun Kader mevzuu içinde ne işi var ? Kader Risalesi 1. cümlede «**kader meselesi vicdani ve hali** » diyor, izah edilmiş : yani iyilik, güzellik, kemalat Allah'a verilir. Şer, kusur, tahrip, seyyiat üzerine alınır –Ehl-i sünnet vel-cemaat'ın Kader anlayışı bu.

Bu anlayışı yaşamının en kolay yolu bu hatvelerde anlatılmış. Nasıl iyilik, güzellik, kemalatı , enfüs ve afaki Allah'a vereceksin.. Herkese menfaatli demesi bu. Kader Risalesini herkes okuyup anlayamayabilir ama herkesin hissesi var... ama bu hatveler yaşayış, fikir, cüz-i ihtiyari noktasında nasıl yapacak hülâsalanmış. Bunu enfüste nasıl gösterecek diye hatveler eklenmiş Kader Risalesinin sonuna.

Kader meselesi vicdani ve hali, diyor. İnsan cüz-i irade noktasında kusur ve noksanı deruhte etmesi ve hayrı Allah'dan (cc) bilmesi için Kader meselesi akaide girmiş , buna işaret eden ayet 3. Hatvede geçiyor ve 1. Mebhas ile ilgilidir: «**"Sana her ne iyilik erişirse Allah'tandır. Sana her ne kötülük gelirse, o da kendi nefsendendir."** (Nisâ Sûresi, 4:79).

1. Mebhas'da geçen «..hasenatı isteyen, iktiza eden rahmet-i İlâhiye; ve icad eden kudret-i Rabbâniye...» paragrafı yukarıdaki ayetin 1. cümlesi ile alakalı.
Ayetin 2. cümlesi ise «...seyyiâtı isteyen nefsi insaniyedir: ya istidat ile, ya ihtiyar ile...»paragraf ile alakalı. 3. hatvede bu konu işleniyor.

Bir insan kusuru deruhte eder, hayrı Allah'tan bilirse Kader meselesini hissi ve şuuri, vicdani ve hali olarak anlamış oluyor.Eğer tersini yaparsa (kusuru kadere verip, kemalat ve meziyetlerin kendisinden bilirse) yukarıdaki ayte muhalefet eder ve **Kader meselesini (hali ve vicdani olan meseleyi) anlamamış oluyor.** Ama kader meselesini okumuş, ibareleri anlamış, güzel de anlatıyor olabilir ama hakikatini anlamış olmuyor. İbaresini anlamış, hakikatini anlayamamış... **Vicdani ve hissi olarak eğer kusuru deruhte etmezse hayrıda Allah'a veremezse** Kader meselesini sadece malumatta kalmış oluyor. Bu, diğer Risaleler için de geçerli. Uhuvvet Risalesini bir insan bilebilir,anlatabilir fakat **insaflı olmazsa** sadece lafzi olarak biliyor, his boyutunda olmuyor, yaşamıyor. Çünkü Uhuvvetin bir düsturu «insaflı» olmak. Ceylan abinin bir sözü var: Uhuvvet Risalesini okuyup da dövüşen adam: malumatı anlamış fakat hakikati anlamamış.

Almanya'da sordukları gibi: İlim onu tard eder... Şeytan'da ilim, malumat vardı... Bu ilim şeytan olmasına mani olamadı. Niye ? İlimin eyleme dönüşme hali olan tefekkür ile ilim olmaktan çıkar tefekkür olur. Bu sefer kendisinden çıkıyor, tefekkür dönüşüm oluyor. Tefekkür, enfüse dönmek demektir. Tefekkür ehli enfüstedir. Tefekküre dönüşmeyen ilim enaniyet, gurur, kibir, bağnaz, geçimsiz, taassub vs olur. **Tefekkür olmas için kesinlikle Dimağda Terkler lazım** (enaniyet, gurur, bağnazlık, taasubu terk). **Terklere sonra tefekkür sahibi olabiliyor, yoksa olamazsın. Terkler → Tefekkür → ilim seni enfüse taşımıştır. Tefekkür yaparak meleke haline gelmişse Tevekküle, kalbe taşıyor seni. Tevekkülü yaşayarak (4. Şua) Saadet-i Dareyn elde ediliyor.. Cennet saadeti dünyada olur mu ? Ruhunda bunları yaşar...**

Kader hali ve vicdanidir, ilmi ve kurallı değil. Dış dünyanın ölçüsü değil kader: gitti, geldi, eli kesildi, kesilmeyecek , kör oldu olmadı.. Bu şekilde Şer'i değil, hali ve vicdanidir. Kader bahsini imi olarak sana açtı; seyyiati deruhte eder, hayır ve hasenatı Allah'tan bilir –Rahmet-i İlâhiye istiyor, Kudret-i Rabbaniye halk ediyor ama seyyiati isteyen nefsi insani ve kesbeden de insadır...bunları bildi, peki içsel aleme nasıl taşınacak ? İşte bundan bahsedecek.

Yani bu konuları Tefekkür etmekle hissiyatlara mal olur, teslimiyet, tevekkül hali. Amentü billahi, ve melâiketihî, ve kütübihî ,ve rusülühî ve'l yevmi'l-âhiri .... hepsi hariçtedir yani bizim dışımızda ama bunlara iman etmekle insan bir yere taşınıyor. **Ve bi'l-kaderi** iman etmenin izahı ise hiç birisinde yok. İzah şurada: **hayrihî ve şerrihi mine'llâhi. Yani Kadere iman etmek o 5 iman esasını içine alıyor. Kadere iman = kendisini tanımlayan kişi, haddini o zaman biliyor. Kadere iman eden kendisi. Kadere iman deyip bırakmıyor izahını yapıyor → hayrihî ve şerrihi mine'llâhi.** Peki kadere iman ettik ama o nerede yani nedir ?
Diğer 5 şart gibi kadere hariçte arama, yanlış yaparsın... kader burada (kendi içinde)! Sana Kader malumatını verdikten sonra seni içeriye taşıyor... Yani büyük insanın küçük insandaki tahlili. Zeylden demişti «herkese menfaatlidir» Üstad kendisine Zeylden önceki Hatime'de (473) bunu uyguluyor: «**Dine hizmet ettim" diye gururlanma...**», halde bunu yaşıyor.

1.Hatve: فَلَا تُزَكُّوا أَنْفُسَكُمْ âyeti işaret ettiği gibi, **tezkiye-i nefis etmemek.**

Zira, insan

- **cibilliyeti ve fitratı hasebiyle nefisini sever.**
- Belki, **evvelâ ve bizzat yalnız zâtını sever; başka herşeyi nefisine feda eder.**
- Mâbuda lâıyk bir tarzda nefisini **metheder;**
- mâbuda lâıyk bir tenzihle nefisini meâyıpten **tenzih ve tebrie eder.**
- Elden geldiği kadar **kusurları kendine lâıyk görmez** ve kabul etmez.
- Nefsine **perestiş eder tarzında, şiddetle müdafaa eder.**
- Hattâ, fitratında tevdi edilen ve **Mâbud-u Hakîkinin hamd ve tesbihi için ona verilen cihazat ve istidadı kendi nefisine sarf ederek, مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوِيَهُ** sırrına mazhar olur.
- **Kendini görür, kendine güvenir, kendini beğenir**

Buraya kadar anlattığı nefis emmare mertebesinin özelliği. Emmare nefis bu ayete muhalefet ediyor. «temize çıkarma» denildiği halde, terbiye olmadığı fitri haliyle bizzat kendini seviyor. Burada nefisten kasıt «nefs-i emmare», insan değil. **Veraset-i Nübüvvet mesleği olan Risale-i Nur çok kısa bir zamanda nefis tezkiye ve terbiye oluyor (30. sözde anlatıldığı gibi) nefis binek gibi, sen ona binersin onu hüdaya sevk edersin. Nefis çok hayırlara ve kemalata medar oluyor, onun için verilmiş zaten.**

Cenab-ı Hak 2'ye ayırmış «Nefislerinizi temize çıkarmayın»... Kim ? Çıkartılmayacak şey nedir ve çıkartmayacak kim ? Bir kendisi var bir de kullanmak için verilen var. Gözlük gibi ..kullandığım şey. Gözlük alettir, ben değilim. **Nefisle o kadar beraber özdeş yaşadık ki nefsi kendimiz zannettik.** Lemalar, sf 9'da atf var «**Cenâb-ı Hak, insana giydirdiği vücut libasını..**». **İnsan ayrı bir şey giydirenler ayrı şey; vücut ve insanlık giydirilmiş.** Ben olan ben, insan da değil. **Ben olan ben « kim o » diye sorandır ve insanlık ona giydirilmiş..insanlık verildi,** İnsanlığına ise cisim ve vücut **libası giydirildi** diyor. Lügat manada Ene. Mülk tarafı enaniyet dediğimiz harita, rûzname, harita, çekirdek olmak, enenin libası enaniyet. Meleket tarafı ise Mecul'dur. Mecu: vacib ve mahluk değil , Nur-u Muhammedî'inin (asm) bizdeki timsal-i sureti. İnsanlık ona verilmiş hatta bab-ı insaniyettir , o kapıdan insan girecek... İnsaniyet alemi.

فَلَا تُزَكُّوا أَنْفُسَكُمْ ayetinde nefis ve «ben» ayrılmış, nefisini temize çıkarmayacaksınız... Neyi ? Nefsini.. **Ben ayrıldım bir kere nefisten. Üstad da ayırmış «cibilliyeti ve fitratı hasebiyle nefisini sever» ...yani hariçte birini seviyor.** İşte kader risalesi zordur çünkü 5 esasın hazmından sonra oluyor. Sıra boşuna konulmamış. 5 esas herkese ders yapılabilir ama Kader öyle değil. Çünkü dersi yapacak kişi kendisin kendiyile tanımamız lazım. Allah'ı tanımak kolaydır, insanın kendisini tanınması zordur. Bundan dolayı nefisini bilen Rabbini bilir. Kendini tanıdıkça Allah'a ihtiyaç duyarsın. Soruluyor niçin bazı insanlar Allah'a ihtiyaç duymaz ? Veya: niçin bazı müslümanlar Allah'a iman eder ama gündelik hayatta Allah'a ihtiyaç duymaz ? El cevab: kendini tanıma nisbetinde Allah'a ihtiyaç duyulur. Kendini tanımak: acz, fakr, kusur.. Ne kadar gidebiliyorsan... 4 hatve diyebiliriz. Onu hazmeden insan Allah'a ihtiyaç duyar. O zaman naks, noksan ve kusru üzerine alır.

Yukarıda anlatılanlar nefis-i emmare mertebesi fakat bu özellikte yaratılmış, fitratı ve cibilliyeti hasebiyle. Hani 30. sözde diyor insanda muhabbet gayr-i ihtiyaridir. Şunu sevme..bunu sevme nasıl yapacak ? Diyor ki: madem sevmek gayri ihtiyaridir (fitridir) o zaman Allah hesabına sev. **Yani bir muhabbetten bir muhabbete mecranlandırabilirsin. Yani sevme denilmiyor çünkü fitratın önüne çıkmak gibidir. İrade-i cüziyenle bunları Allah hesabına sev, Allah hesabına bak. O zaman fitrat ona bir mecra veriyor.** O zaman o muhabbet Allah hesabına olunca meşru oluyor. Ama fitrata mecra veremediği zaman o muhabbet gayr-i meşru oluyor, Allah hesabına olmuyor. Fitratına var bu, Cenab-ı Hak tekemmül etsin diye terbiye etsin bu vaziyetinden diye konulmuş. **Kendini görür, kendine güvenir, kendini beğenir..** Böyle bir vaziyeti var. Bunu 4. Hatvede'de anlatıyor: «**nefis kendini serbest ve müstakil ve bizzat mevcut bilir. Ondan, bir nevi rububiyet dâvâ eder; mâbuduna karşı adâvetkârâne bir isyanı taşır.**»

Kendisini «serbest, müstakil ve mevcut» bildiğinden dolayı Rububiyet dava ediyor. Bu firavunluk damarı nasıl kırılacak ? Ramazan risalesi 9. nüktede (mektubat) o damarını kırıyor «Nefis Rabbisini tanımak istemiyor; Firavunâne kendi rububiyet istiyor»..neden ? **Kendisini «serbest, müstakil ve mevcut» bildiğinden**

«**Ne kadar azaplar çektirilse, o damar onda kalır. Fakat açıklıkla o damarı kırılır.**»... İlimle değil açıklıkla kırılıyor. Açlıktan kasıt ne diye sorulduğunda Risale-i Nur'a 7. Nüktede cevap veriyor bize İktisat Risalesinde: «**vediğin vakit az ye, 4-5 saat geçmeden daha yeme. Kolayca hazmedeceğin miktarı ye. Şifa hazımdadır**» diyor. Bunun açıklıkla ne alakası var ?

7. Nüktedeki ölçülerle hareket ederse insan, sünnet ölçüsü «doymadan kalmak, acıkmadan yememek» . O zaman nefsin o damarını kırıyor. Açlıktan kasıt tarikat tarzı bir metod değil. Yememek kolaydır, ölçülü yemek zordur. 7. Nükte Vasatı anlatıyor, veraset-i nübüvvet dersi ya... İnsan aç durabilir.. Tefriti (aç kalmak) ve ifratı kabul ediyor ama Vasatı kabul etmiyor. Niye Vasatı kabul etmiyor ? Çünkü Vasat Allah'ın emri. Kendisi Rububiyet istiyor, çatışıyor o zaman. Vasat insan muvaffak olursa o damar kırılıyor. Vasat ölçüsü 7. Nükte. Şifa ondadır bundadır değil «Kolayca hazmedeceğin miktarı ye. Şifa hazımdadır» Protein değeri yüksek olan gıdaları : etle pilav, 2'sinin protein değeri yüksek. Alırsan bir arada hazımda zorlanıyorsun. Mesela çeşit çok olursa.. Kalorisi yüksek gıdalar hazımda zorlanıyor insan. O zaman bunu kim istiyor ? Nefis istiyor, çok yemek / çok çeşitli yemek (ifrat), aç durmak tefrit.

İktisat Risalesi 2. Nüktede «şükür mesleğinde gitmeyen, ruhen terakki etmeyen ehl-i gaflet için kuvve-i zaika bir kapıcıdır. Ama ruhen terakki eden için kuvve-i zaika bir müfettiştir» / «nefse en ağır olan şey taam taam üstüne yemektir» diyor. 1. hazım bitmeden göndermek. Hazımı zor ama kim istiyor ? Nefis istiyor, lezzet var. Şimdi pilav üstü et-kuru fasulye, hatta yoğurt olursa daha güzel oluyor... Oysa hazımda zorlanıyor..doğrusu bu ama nefis istiyor. Ama sünnet ölçüsünde bu yok. Vicdan diyor ki «böyle yapma»...nefis yok diyor. Orada mevhum Rububiyet hakim olduğunu gösteriyor.

Zahirde çok basit ama içinde firavunluk var, derecesine göre. Kastamonu 232'de: kavgaları önlemek için bir araya geldiğiniz zaman İhlas, Uhuvvet Risalesini...tamam bunları anladım da İktisat Risalesini aranızda okuyun diyor. Aslında Hücumat-ı Sitte okuması lazım. 6. tane insanın zaafı var. O risale demiyor da İktisat risalesi diyor.. Ne alakası var ? Bak, Rububiyeti kırdığı için. Şimdi biz durumu fark ettik. Fakat eğer burada insan «böyle bir zaafım, kusuratom vardır.. Hakikat, ölçüler budur ama ben muvaffak olamıyorum».. Bu şekilde muvaffak olmadığını fark edip ızdırap duyarsa muvaffak olmasına veya keffarete veya Rahmetin celbine vesile olur. Ama bilmediğini de bilmezse gafletten gaflet ederse veya tevil ederse o tehlikeli. Enaniyetini terk edemediğini fark edip elemi vicdanen hissederse affa müstahak olabiliyor veya Rahmetin celbine veya muvaffak olmaya da vesile olabiliyor. Tam muvaffak olmak ayrı bir mesele, fark edemediğini fark edebilmek bütün bütün ayrı bir mesele.

1. Hatveye bağladığımız zaman ne çıkaracağız buradan ? Nefisle girdik oraya «Kendini görür, kendine güvenir, kendini beğenir»... Müstakiliyet görüyor. Ondaki var olan damar kırılırsa ancak o zaman müstakiliyeti kırılıyor. Pek görünmesede acz-fakr meselesi ile müthiş bir bağlantısı var. Aczini, Fakrını ve Naksını bilmeyen bir nefsin muhabbeti Allah'a vermesi mümkün değil. Kusuru deruhte edemez, kendini seviyor. Bir insanda şöretperstlik, nazar-ı dikati celbetmek, teveccüh-ü nas gibi hislerden şiddetli ictinab etme hissi kendisinde havayı hissettiği gibi hissetmiyorsa mana-yı ismi demektir. Hal ve vicdani olarak mana-yı harfine geçememiş.

İnsan donmuş et yığını değil, burada 18 bin alem var..odundaki bur/ışık/duman gibi.. sistemin işlemesi için «kendini görmek, kendini bilmek, kendine vermek» olması lazım ama fark etmeyi fark etmesi lazım. Fark ettiği anda ondan sıyrılıyor. Yani en azından zararını anlıyor. Gafletten gaflet etmeyecek. Fark edemediğini fark edemezse o tehlikeli. İşte o yüzden diyor ya kusurunu deruhte etmek (kader risalesi 1. mebhas).. kusurunu gören affa müstahak olur.

1.Mebhasda: ehl-i huzur ve kemâl-i iman sahibi, kâinatı ve nefsin Cenâb-ı Hakka verir, Onun tasarrufunda bilir. cüz-ü ihtiyariye istinad ederek mes'uliyeti deruhte eder; seyyiâta merciyeti kabul edip Rabbini takdis eder, daire-i ubûdiyette kalıp teklif-i İlâhiyeyi zimmetine alır. Hem kendinden sudur eden kemâlât ve hasenatla gururlanmamak için kadere bakar, fahr yerine şükreder. Başına gelen musibetlerde kaderi görür, sabreder.

Mesela kusuratını deruhte etmeden kaderden konuşsa bu sefer haşa Allah'ı suçlu çıkarıyor...isteseydi ben de şöyle yapaydım edeydim.. Ayna yoksa nasıl kendini göremiyorsun onun gibi kusuru deruhte etmemişse bu adamın aynası yok demektir. Çünkü kusuru «kematatı gösteren bir aynadır...kematatı gösteren kusurunun ile...». Kusurunu deruhte etmiyorsa bu adam aynasız demektir çünkü kematatı göremiyor. İnsandaki acz, fakr, naks bir aynadır.

«Ve mânevî bir istiğfar olan kusurumu bildim»... Mesnevi'de «insan kusurunu bildiği nispette Allah'ın ona yakınlığı ziyadeleşir» diyor. Karanlık artınca nur ziyadeleşiyor ya... Tersini düşünelim: Allah'ın sana yakınlığını nasıl anlarsın ? Kusurunu bilme nispetinde. Yoksa mümkün değil... Allah onaylamazsa onaylayamazsın. Velayette terakki etmenin, yakınlaşmada menfi manada kusurata üzerine almak.. O zaman kusurunu bilmek nispetinde sıyrılmış oluyor. Kendini kusurlu gördüğü zaman kematat gözüküyor..bütün kematat Ondan'dır

26. SÖZÜN ZEYLİ – 4 HATVE - 4

3. Hatvede «Kemâlini kemâlsizlikte, kudretini aczde, gınâsını fakrda bilmektir.». Bu da ayna. Daima kendi nefsinin gayr-i kamil görmesi gerekiyor ki Cenab-ı Hakkin kemalini görsün.» çünkü «şerri isteye ve ikitza eden nefsi insanidir. 13. Lemada «nefis hayra taraftar değildir» diyor.. **Hayra bile taraftar değil nefis. Allah'ın kusursuzluğunu görmesi için kendi kusurunu görmesi lazım... Kendi kusurunda kemalat gözüküyor. «Vücutunda adem ademinde vücut... Kendini bilse, vücut verse Kainat kadar bir zülmat-ı adem içindedir».**

2. nefsi emmare ile bağlantısı: 2. nefsi emmare akli, kalbi dinlemez, ahlak-ı seyyiyi idame ettirir. İki şey söylüyor: ya musibetler ya da her hissini maksadına feda ederek (bir kısmı erkanlar gibi) terbiye olur diyor. Birinci nefsi emmare ise (bedensel) vasatla terbiye oluyor.

❖ **Nefsi emmare (maddi): his, heves, heva, tabiat, asab, damar hülâsası. Rububiyet dava ediyor.**

Kastamonu: Bir zaman, evliya-yı azîmeden, nefsi emmâresinden kurtulanlardan birkaç zâttan, şiddetli mücahede-i nefsiyeler ve nefsi emmâreden şekvâlarını gördüm. Çok hayret ediyordum. Hayli zaman sonra, nefsi emmârenin kendi desaisinden başka, daha şiddetli ve daha ziyade söz dinlemez ve daha ziyade ahlâk-ı seyyiyi idame eden ve heves ve damar ve âsab, tabiat ve hissiyat halitasından çıkan ve nefsi emmârenin son tahassungâhı bulunan ve nefsi emmâreyi tezkiyeden sonra onun eski vazife-i seyyiesini gören ve mücahede-yi âhir ömre kadar devam ettiren bir mânevî nefsi emmâreyi gördüm. Ve anladım ki, o mübarek zâtlar, hakikî nefsi emmâreden değil, belki mecazî bir nefsi emmâreden şekvâ etmişler. Sonra gördüm ki, İmam-ı Rabbanî dahi bu mecazî nefsi emmâreden haber veriyor. Bu ikinci nefsi emmârede şuursuz kör hissiyat bulunduğu için, akıl ve kalbin sözlerini anlamıyor ve dinlemiyor ki onlarla islah olsun ve kusurunu anlansın. Yalnız tokatlar ve elemelerle nefret edip, veya tam bir fedailiğe her hissini maksadına feda etsin. Ve Risale-i Nur'un erkânları gibi, her şeyini, enaniyetini bıraksın.

1. nefsi emmare öldükten sonra 2. nefsi emmare karşımıza çıkıyor, Allah (cc) ikisini de aktif etse tarumar olurduk. Birincisi bitince ikincisi aktif oluyor. 1. nefsi emmareyi öldürenler de nefsi emmâreden şikâyetler duyduklarını diyor. 1. nefsi emmâreden sonra ahir ömrüne kadar terakki olsun diye 2. nefsi emmare aktif oluyor. İnsan dünyaya hakaiki imaniyede inkişaf için gelmiş diyor, 2'side ölse makamı melek gibi sabit olur, yaşamasına gerek kalmazdı. O zaman öldürmeyecek, tezkiye edecek.

- **Ene'nin mülk (enaniyet) ve melekut tarafı var.** Bir şey varsa o mülktür, mahluktur... Mahluksa bir batını var. Her zahirin bir batını var. Ama her batının zahiri yok. Her vücuda gelen levh-i mahfuzda vardır ama levh-i mahfuzda olan her şey vücuda gelmemiştir. Ene mahluk değil...mecul. Bir de mahluk yönü var mülk... Harita, ruzname.
- **Nefis de aynı bunun gibi. Bir mülkü bir melekutu var.** Nefsi emmare mahluktur, Mülk tarafı: his, heves, heva, tabiat, asab, damar . Bu bitince batınına geçiyorsun ki kör hissiyat, vücut-u haricisi yok. Demek ki dershanede kalan abilerde, kardeşlerde 10 senden sonra kör hissiyat devreye giriyor. Bu adam gurur-kibir yapmaz yoksa piyasada olurdu, enaniyet-şöhret için olsaydı burada değil TV'de olurdu.

Maddi nefsi emmare gene nimet... Bak ona, çak ona, evlen, al arabayı, ver parayı vs... Ama bunları geçtikten sonra o alimlerin enaniyetinde diğerinde olan şeyler yok onun için onlarınki daha rezil ve dine daha büyük darbedir. Mahmut efendi veya Üstad bir hata yapsa ve aynı hatayı bir de sokakta müridi yapsa insanlar dine karşı «Allah Allah ? » der... **Onun için yükseldikçe düşmenin sesi daha fazla olur. Kör hissiyat daha şer.** Onun için büyük zatlar gıybet yaptığı zaman orucu bozuluyor, keffaret gerekiyor. Avam gıybeti etti, duydu orucunu bozmadı, günah olur, keffaret gerekmez. Evliya ise gıybeti etse veya duysa kardeşinin etini yemiş gibi olmuyor, yiyiyor. Buna fiili delil Hz. Aişe (r.a)^nin ağzında gösterdi **Allah Resulu: birisini gıybet etti «git Aişe tükür, ağzında o kardeşinin eti var» dedi... tükürdü kan geldiğini söylüyor.**

Nefsinize zulmetmeyin deniliyor..burada kast edilen insan...nefs-i emmare dese değişir. Zulmetmemek için ne yapıyoruz ? Yedirmek içirmek. Namaz bahsinde «namaz kılmamakla nefsinize zulmettiniz» diyor. Namaz kılmamak nefse mükafat değil mi ? **Nefis külliyatta insan ve nefsi emmare için kullanılıyor. Nefis, hayat sahibi demek. Nüfus etmiş, edilmiş. Nefes alıp veren, hayat alameti olan varlık... Nefsin müstakil bizden ayrı bir canlı vücudu var.. Ayrı bir hayatı var, sistemi ayrı Ve bize takılmış. Bizdeki duygular filan değil bu, müstakil bir varlığı var. Ayrı bir vücudu var. 18 bin alem bize monte edilmiş.. Birbirinin aynısı, türevi, uzantısı, sağı solu değil. Hepsî müstakildir. Kürsün bizdeki karşılığı nefistir.** Allah buna yemin ediyor: levvame, mülhime, mutmainne... **Nefsin bizden hariç müstakil bir vücudu, Ruhü var. Canlıdır, ruhludur akli vardır ama hayvan gibidir. Hazır zaman mübteladır. Mazi ve müstakbeli olmadığı için de Şuursuzdur. Hazır zamanı yaşayanda şuur olmaz. Şuur «mazi ve müstakbeli halde yaşamak, bakmak, düşünmek» demektir.** Şuuru-u iman ise Allah nazariyla bakmak demek.

Hadiste diyor ki «her yaratılan insanla Allah (cc) ona cin nevinden bir şeytan yaratır» ... insandan hariç. Sonra biz onu insana koyduk... bu nefis denilen şey bu adam. Şeytan cin nevindendi. Tefsirlerde gördüm : Allah herkesle beraber bir cin nevinden ruhani bir mahluk yaratıyor. Dışarıdaki adamdan bahsetmiyorum Risale-i Nur tahkik meleğinden gitmeyen hocalardan bahsediyorum: şeytan, insan, melek ve cini bilir, o kadar. Ama bir de ruhaniyat var. Üstad bunu ayrı bir kategoriye koyması bunlardan farklı olduğunu gösteriyor. 29. sözde İns, cin, melek ve ruhaniyat diyor. Ruhaniyat kendi içinde ervah-ı aliye ve ervah-ı habise diye ikiye ayrılıyor.

Bazı alimler şöyle ayırmış: Can (cinlerin çoğulu), dan-han-man-tamm-test. Ama bunların her birinden 1000 nev olarak 6000 nev var. Bir de bunu karşısı olan hayırlısı var. İşte bunun hülasesi bizde. Bunun vücudu cin değil, cin nevindedir...böyle bir mahluk. Yer, içer, canlıdır, ruhludur, zekidir(zekavetin bir şubesi, anlık çözüm yapan), şuursuzdur, hayvan gibidir, mazi ve müstakbeli yoktur.

Ruhaniyat ise hastalığa sebebiyet veriyor.. Üstad 246 Sözlerde diyor ki: *mevadd-ı şerire (şerir madde), hayır madde de var. Onun sekenesi ve mümessili olan ervah-ı habise. Bunları, o hücreyi nasıl tard edeceksin ? 258 Sözler'de diyor ki: tılsimat-ı Kur'aniye ile. Bende kitaba soruyorum, (kitaptan bir şey almak için): Üstadım, tılsimat-ı Kur'aniye nedir ? Latfî Nükteler 30, 31, 32, 33....Huruf-u Mukatta. Ondan sonra Barla L « meyus ve ümitsiz bir hastaya mane'î bir teselli, bazan 1000 ilâçtan daha ziyade nâfidir».. Bu da huruf-u Mukatta'ya benziyor. Niye biliyor musunuz ? Müsbet teselli veren bir doktor sözü 1000 ilaçtan daha ziyade tesirlidir diyor. Yani: Huruf-u mukatta + güzel telkinlerle tedavi edin diyor.*

O zaman → **büyük Kur'an'ın huruf-u mukattası küçük Kur'an olan insanın müsbet telkinatı ayındır.**

Aynı tesir ediyor. 3 şey aynı ya: **Şecere-i Hilkat = Kur'an = İnsan.**

Kainat'a ne diyor Üstad ? Kur'an'ı kebir'i kainat. İnsana ne diyor ? Kainat-ı suğra. Kainat'a ne diyor ?

İnsan-ı ekber. Bir de Muhakemat'ta 4. bir kategoriye daha koyuyor: İslamiyet, medeniyet... 4'ü ayındır.

Kanser, verem hücreleri mevadd-ı şeriredir. Bunların müekkel melaikesi yoktur. Oysa her şeyin müekkel meaikesi vardır. Gübrenin müekkel melaikesi yoktur. İnsanın fitratını bozan ve yanlış yollara sevk eden mevadd-ı şerirelerin müekkel ve mümessili (yani donmuş ve nöbetçisi) ervah-ı habisedir. Buna hangi ilaç Üstadım ? 258 Sözlerde diyor ki : tılsimat-ı Kur'aniye ile tedavi edin. Latif Nükteler'de diyor: *huruf-u mukatta okuyarak ve taşıyarak, yazarak tesir ediyor.*

Muhakemat 48'de **«beyanda sihir vardır»** diyor. **Müsbet ve menfi sihir var.**

Sihir şu (ille Ahmet, Mehmet, hoca yapacak değil) sana yapıyorum şimdi: Mehmet, hayırdır kardeş (ama sima ve mimiklerime bak) hasta mısın kardeş ?... Ya rengin beyaz da ya... Allah Allah...Kardeş. Şimdi ne yapar bu ? İnanamaya başlar... Doktora gidene kadar zaten işi biter. Bu da sihirdir.

Allah Resul'u «benim şeytanım iman etti» diyor. O Allah'a iman etmeyen şeytan değil, az önce bahsettiğimize diyor çünkü Allah'a iman etmeyen Peygambere iman etmez. Üstad'da diyor ki «nefsimi ikna eden, nefsimi susturan bir hakikat seni susturmalıdır». O bizim şeytan değildir. Şeytan Allah'a iman etti mi, dediğini yaptı mı ? Hayır. Peygambere yapar mı ? Zaten Adem asm'ı tekmeledi. Allah Resul'u «benim şeytanım iman etti» diyor.. Dediği Allah'a iman etmeyen değil. Herkes için yaratılan... «benim şeytanım» diyor zaten. İblis de değil.

Mesela cinlerin bir ömrü var 700-900 sene ortalama. İblis'e ise Adem asm'dan Kıyamete kadar ömür verildi diyor Ayette. Şeytan cinlerdendi, cin değildi, o nevindendi, atom cinsinden değil. Ama şeytanın cinler gibi ömrü yok. Fakat bizim şeytanımız ise cin değil (onunla yaratılır, onunla kabre girer diyor hadiste) cin gibi bir şey.. Ama hangi kategoriye giriyor bilmiyorum.

Şehveti , gadabı, öfkeyi (öfke şeytandandır diyor), hayalimizi aktif eden, tahrik eden , her şeyin ifrat-tefriti odur. Mustafa'nın tespit ettiği şey çok antika. 4 gün aç kaldım -tefirt. Ama çok da yedim -ifrat. Sesini çıkarmıyor. Ama gel de kolayca hazmedeceği n az miktarı ve 4 saat geçmeden yemek yemeyi yap. 1 tabağa kanaat etmiyor. Niye ? Çünkü Vasatı Allah emrettiği için. Sünnete uymak istemiyor. Onun için hiç yememek, ot yemek değil o. İmam-ı Rabbanî Hz. çok güzel söylüyor: *Allah'ın emrettiği ölçüde yeyip içmek bütün riyazetlerin fevkindedir. Ubdiyet emredildiği gibi yapmaktır. Sen onu azaltmak ve çoğaltmakla Ubudiyet olmaz diyor. Okyanus damlası sayısınca nafle kılsan bir farza denk gelmez diyor, çünkü Allah emretmemiş..*